

Arrest

nr. 127 495 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 december 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in .

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 april 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep

weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 2 september 2011, nr. 66 170).

1.3. Verzoekster diende op 11 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk op 26 september 2011.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 15 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 24 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.07.2011 bij aange-tekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

G.(...), G.(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.09.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor G.(...), G.(...). De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.01.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, de Russische Federatie.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw , die verklaart te heten ,

naam : G.(...)

voornaam : G.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29 april 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 02 september 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing aangezien de samenhang tussen beide bestreden beslissingen geenszins werd aangetoond.

3.2. Ter terechtzitting meent de raadvrouw van de verzoekende partij dat, hoewel de bestreden beslissingen “*theoretisch verschillend*” zijn, de samenhang blijkt uit het feit dat met de betekening van de tweede bestreden beslissing werd gewacht tot na het nemen van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Het betoog van de raadvrouw ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er in het gedinginleidend verzoekschrift niet wordt ingegaan op het bestaan van enige samenhang tussen de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Het loutere feit dat met de betekening van de tweede bestreden beslissing werd gewacht, toont geen intrinsieke samenhang aan. Aangezien de eerste bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraagprocedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de tweede bestreden beslissing een uitvloeisel is van de asielprocedure en de verschillende beslissingen niet naar elkaar verwijzen, kan de samenhang niet worden vermoed. Het beroep wordt enkel ontvankelijk bevonden voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, die tevens de belangrijkste of voornaamste beslissing is, zoals de raadvrouw van verzoekster overigens uitdrukkelijk bevestigde.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), thans de tweede bestreden beslissing. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond waardoor er geen reden bestaat om uitspraak te doen over haar tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid die gebaseerd is op het gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In vijf onderscheiden middelen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de fair

play, van de rechten van verdediging en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 09.01.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde medische problemen zijn, maar de medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zouden zijn.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.”

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar algemene informatie inzake de beschikbaarheid van zorgen en opvolging in het land van herkomst en een algemene informatienota Toegankelijkheid voor wat betreft de Russische Federatie in het algemeen.

Zelfs in deze Algemene nota wordt erkend dat het één en ander geenszins zo rooskleurig is als voorgesteld wordt.

Welnu, verzoekster is afkomstig van Dagestan, en zij is van Noordkaukasische origine, waarbij dient vastgesteld dat er geen enkele concrete informatie wordt gegeven inzake de situatie in Dagestan (is anderzijds zeer begrijpelijk aangezien deze situatie nog erger is dan in de Russische Federatie in het algemeen, en er geen enkele sprake is van beschikbare of nog toegankelijke gezondheidszorg aldaar) én ook niet inzake de situatie van personen afkomstig van Tsjetsjenië of Dagestan in de Russische Federatie.

Dergelijke algemene verwijzing naar algemene bronnen over de algemene toestand in de Russische Federatie in het algemeen kan geenszins enige voldoende motivering zijn voor een beweerdelijke mogelijkheid tot terugkeer.

Het is algemeen bekend dat de gezondheidszorg in de Russische Federatie van een zeer slechte kwaliteit is, en deze in de Kaukasus is nog slechter.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Alles berust op blote beweringen, dat er wel behandeling zal zijn, en dat deze wel toegankelijk zal zijn, doch zonder evenwel enig concreet behandelingsvoorstel (door wie, waar, wanneer?).

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster zou moeten afwijzen.”

“1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfac-toren uit Dagestan, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Dagestan ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een aanvraag op basis van medische redenen, zonder enig concreet onderzoek te verrichten of er zich geen beletsels stellen, zoals de werkelijke situatie in het thuisland.”

“In casu werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Dagestan, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet. In plaats van een behandeling te ontvangen in het land van herkomst, zal verzoekster terecht komen in een situatie van aanslagen, terreur, en een totaal gebrek aan werkelijke behandeling, dewelke nochtans noodzakelijk is zoals ook door de arts-attaché wordt erkend. Er zal manifeste schending van art. 3 EVRM aan de orde zijn. Minstens is het zo dat deze situatie in Dagestan diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het nemen van de hier bestreden beslissing aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeker naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM). Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat de persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen. Door zomaar zonder enig concreet onderzoek te stellen dat er geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad. Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoeker tal van problemen in het thuisland werden gemeld.”

“Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kaukasus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit Tsjetsjenië/ Ingoet-setië/Dagestan afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen ([zie http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html](http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus---11-08-2008.html)). Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend in Dagestan. Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn. Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Door het automatisch stellen is er manifest schending aan de orde van art. 3 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn. In casu blijkt dit geenszins uit de motivering (zie hoger). Om dezelfde redenen als hoger vermeld dient tevens het bevel om het grondgebied te verlaten, vernietigd te worden.”

4.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van de “beginzelen van behoorlijk bestuur” omdat zij nalaat te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het vierde middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van het fair playbeginsel aangezien zij verzuimt te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt.

4.3. Verder worden de vijf door verzoekster ingeroepen middelen omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

4.4. Waar verzoekster de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden

genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

4.6. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.9. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

4.10. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 11 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gebaseerd op intrasellaire arachnoidocele met een lege sella turcica syndroom, een intracraniale overdruk, een congenitale nystagmus, myopie en een beperkte visus.

4.11. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-attaché van 9 januari 2014, dat integraal deel uitmaakt van en fungeert als basis voor de bestreden beslissing van 15 januari 2014 waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond verklaart. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.07.2011.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Het standaard medisch getuigschrift d.d. 10/06/2011 ingevuld door dr. Deville, huisarts: visuele problemen, intrasellaire arachnoidocele.*
- *Een getuigschrift d.d. 26/09/2011 waarvan acte.*
- *De standaard medische getuigschriften d.d. 09/11/2011, 05/03/2012 ingevuld door dr. Deville: visuele problemen, intrasellaire arachnoidocele.*
- *Het getuigschrift d.d. 27/06/2012 waarvan acte, ingevuld door dr. Colin-Baudoux, oftalmoloog: lege sella turcica, intracraniale overdruk met congenitale nystagmus, myopie en slechte zicht.*
- *Het standaard medisch getuigschrift d.d. 02/07/2012 ingevuld door dr. Colin-Baudoux: lege sella turcica, intracraniale overdruk met congenitale nystagmus, myopie en slechte zicht.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 28/03/2013 opgesteld door dr. Costa, assistent neurochirurgie: hospitalisatie voor uitvoering van een lumbale punctie.*
- *Het medisch getuigschrift d.d. 26/06/2013 ingevuld door dr. Colin-Baudoux: aanvraag voor NMR van de orbita en de hersenen.*
- *Het standaard medisch getuigschrift d.d. 26/06/2013 ingevuld door dr. Colin-Baudoux: intracraniale hypertensie, beperkt visus, nystagmus.*

Uit de ter staving van de in de aanvraag voorgelegde getuigschriften blijkt dat bij deze 32-jarige vrouw een intrasellaire arachnoidocele met een lege sella turcica syndroom, een intracraniale overdruk, een congenitale nystagmus, myopie en een beperkte visus werden vastgesteld.

De betrokkene neemt volgende medicamenteuze behandeling volgens de meest recente getuigschrift d.d. 26/06/2013: acetazolamide (Diamox®).

Ik beschouw haar medicamenteuze behandeling en de opvolging door een oftalmoloog, een neurochirurg en een neuroloog als essentieel.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 22/11/2013 met uniek referentienummer BMA-5136.

(2) Informatie afkomstig van International SOS1 van 16/01/2012 met uniek referentienummer BMA-3816 EUR

(3) Informatie van de website <http://qrls.rosminzdrav.ru> van de Ministerie van de Russische Federatie.

Betreffende de medicamenteuze behandeling met acetazolamide: deze is beschikbaar volgens (3).

De opvolging door een oftalmoloog is mogelijk volgens (1). De opvolging door een neuroloog en de neurochirurg is mogelijk volgens (2).

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 02/01/2014:

Aiiereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden töt behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats

op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tót deze behandiingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van eike staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een zieken fonds,... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat steit om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaiiteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat Deze vergelijking zou tót gevolg hebben dat een verbijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tót zorgveriening van minder goede kwaiiteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tót de zorgveriening, namelijk zich en/an verzekeren dat deze zorgveriening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager:

De staat garandeert aile Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verpiichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaiiteit van de zorgen het beste vindt

De situatie in Rusland op het vlak van de gezondheidszorg is redelijk moeilijk omwille van de onderfinanciering vanuit het staatsbudget. Hierdoor is de kwaliteit van de gratis medische zorgen niet top op het vlak van infrastructuur en personeel.²

Zoals de arts-attaché in haar verslag aangeeft, is de benodigde medicatie beschikbaar. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waamt heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit ofdeze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tót een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)

Conclusie:

Dit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voôr het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve Is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland”

4.12. De Raad stelt vast dat de arts-attaché in zijn advies nagaat welke aandoeningen verzoekster inroept en de mogelijkheden en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling onderzoekt, zoals vereist wordt door artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

4.13. Verzoekster betoogt in haar eerste middel dat niet zou zijn geantwoord op de argumentatie die werd opgenomen in de oorspronkelijke aanvraag tot medische regularisatie. De Raad merkt op dat verzoekster niet verduidelijkt welke elementen uit de aanvraag van 11 juli 2011 over het hoofd zouden zijn gezien. Blijkens het administratief dossier bleef de initiële aanvraag beperkt tot de mededeling van verzoeksters identiteitsgegevens en een medisch attest betreffende de gezichtsstoornissen. Specifiek met betrekking tot het hierboven weergegeven advies van de arts-attaché, meent verzoekster dat geen standpunt werd ingenomen over de vraag naar de evolutie van de pathologie bij een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de gegevens van het administratief dossier en de daarin opgenomen medische getuigschriften blijkt echter dat nergens specifiek negatief wordt geadviseerd betreffende een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. In de medische attesten wordt enkel een neurologische en oftalmologische follow-up noodzakelijk geacht, hetgeen door de arts-attaché in zijn advies wordt onderkend en waarvan bijgevolg de beschikbaarheid en de toegankelijkheid worden onderzocht.

4.14. In haar tweede middel levert verzoekster kritiek op de beoordeling door de arts-attaché van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in haar land van herkomst waarbij zij meent dat er enkel naar algemene informatie in verband met de Russische Federatie wordt verwezen, doch niet naar specifieke informatie inzake Dagestan waar de situatie volgens haar “nog slechter” is wat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorg betreft. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middel een aantal ongestaafde beweringen uit die niet met objectieve elementen worden ondersteund. Bovendien werd in de aanvraag om machtiging tot verblijf of de aanvullingen nergens ingegaan op de specifieke toestand die zou heersen in Dagestan, waardoor verzoekster niet mag verwachten dat de arts-attaché daarover zou motiveren in zijn advies of de gemachtigde van de staatssecretaris hierop zou ingaan in zijn beslissing. De loutere beweringen van verzoekster zijn geenszins van aard om een ander licht te werpen op de conclusies van de arts-attaché die gebaseerd zijn op objectieve informatie van International SOS van 16 januari 2012 en 22 november 2013 die aan

het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoekster beweert dat geen afdoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden, maar zij reikt geen concrete gegevens aan waaruit dit zou blijken. Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat er door de arts-attaché wel degelijk een deugdelijke beoordeling werd doorgevoerd in de zin van artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

4.15. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, waaraan verzoekster een uitgebreide uiteenzetting koppelt over mensenrechtenschendingen in de Kaukasus en de veiligheids-situatie in Dagestan, die totaal gespeend is van actuele landeninformatie, merkt de Raad op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied van verzoekster. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574). Ten overvloede stipt de Raad aan dat de verklaringen van verzoekster over de zorgwekkende toestand van jonge mannen uit de Kaukasus uit de Nederlandse ambtsberichten van 2008 bezwaarlijk op haar persoonlijke situatie kan worden betrokken aangezien zij vrouw is en dat in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen onderzoek dient te gebeuren naar het risico op slachtofferschap van willekeurig geweld. Terloops dringt zich de vaststelling op dat verzoekster niet uitgaat van een correcte lezing van de bestreden beslissing waar zij stelt dat deze niet goed gemotiveerd is omdat *“enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen”*. Er wordt immers in de bestreden beslissing, zoals letterlijk weergegeven in punt 1.5, nergens verwezen naar vorige beslissingen.

4.16. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 5 van het EVRM, merkt de Raad op dat zij niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag worden besloten dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371). Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM volstaat het vast te stellen dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoekster is er niet in geslaagd een schending van artikel 3 of artikel 5 van het EVRM aannemelijk te maken, zodat niet moet worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

4.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 5 of 13 van het EVRM, noch van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de arts-attaché of de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

De vijf aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN